

Pirmi žingsniai nauju gyvenimo keliu

„Jeigu tau sako, kad gyvenimas sunkus, tu paklausk: „palyginus su kuo?“ Šie Bruno Ferrero žodžiai, prasidėjus brandos egzaminams, būtų paskatinę kiekvieną abiturientą. Vieni į egzaminus ėjo pasitikėdami savo jėgomis, bet su nedideliu jauduliuku širdyje, kiti nerimastingai klausinėjo savęs: ar aš viską moku, ar įdėjau pakankamai pastangų? Tad kaipgi jiems sekasi, baigus vieną gyvenimo tarpsnį – gimnaziją ir įžengus į naują – studentiško gyvenimo ar darbo paieškų pasaulį.

Daugelio svajonė – baigti universitetą. Šiais metais net keturi abiturientai įstojo į prestižinį Vilniaus universitetą. Tai Modestas Šakalys, Milda Paužolytė, Indrė Pupeikytė bei Justina Šinkūnaitė, buvusi gimnazijos mokinių prezidentė. Modestas studijuos ekonomiką, Milda gilinsis į socialinę politiką, Indrė pasirinko molekulinę biologiją, o Justina – tarptautinius santykius ir politikos mokslus. Kitas abiturientas Eimantas Čypas įstojo į VGTU, mokysis geodezijos.

Nemažai abiturientų studijuoja Kaune. Lukas Palivanas pasirinko elektros inžinieriaus profesiją ir išvyko mokytis į Kauno technologijos universitetą. Paklaustas, ar nesigaili dėl pasirinkimo ir ar jam patinka, atsakė: „Ne, dar tikrai nesigailiu, o spręsti, ar patinka mokslai, dar anksti, nes pirmame kurse viskas vyksta srautais ir yra tik bendrieji dalykai, tokie kaip fizika, matematika ir kita.“ Kaune atsidūrė dar keli bendraklasiiai, tai Greta Lukošūnaitė (A.Stulginskio universitetas, žemės ūkio technologija ir vadyba), Kamilė Lisinskaitė (VDU, kūrybinės industrijos) bei Erika Kiliūtė (Kauno

kolegija, kultūros veiklos organizavimas). Dvi mergaitės (Meda Vilkaitė ir Greta Jankauskaitė) mokosi Kauno Karaliaus Mindaugo profesiniame centre. Net trys vaikinai (Arnas Kaškauskas, Darius Bražiūnas bei Eimantas Jakovlevas) džiaugiasi neišvykę toli nuo namų ir pasirinkę Uteną.

„Užaugęs būsiu kareivėlis,“ - ne viena mama tokią frazę yra girdėjusi iš savo sūnaus, kai jis dar buvo mažas. Tačiau mums visiems gerai pažįstamo Eitvydo Vanago mamytė šią frazę išgirdo vos prieš kelis mėnesius. Šį kartą Eitvydas nejuokavo. Jis rimtai pasiryžo patikrinti ne tik fizines galimybes, bet ir moralines bei įsitikinti, koks jis išvermingas yra. „Jeigu jau karinė tarnyba privaloma, tai geriau dabar. Paskui ramiai galėsiu planuoti ateitį, galbūt pasirinksiu profesiją ar net sukursiu verslą“, - teigia Eitvydas. Panašiai svarsto ir Mangirdas Streckis, besiruošiantis karinei tarnybai. Pakalbintas Eitvydas pratarė, kad pasiilgsta gimnazijos valgyklos maisto, ypač bulvinių dubenėlių. Džiaugiasi, kad su geriausiais klases draugais dažnai susitinka ir dabar.

Gyvenime padarome daug pasirinkimų, bandydami atrasti save. Svarbiausia yra imtis veiklos ir nesnausti. Įžengus į naują gyvenimo tarpsnį visi stengiamės suprasti, ko siekiame, kabinamės į gyvenimą, lipame karjeros laiptais. Manau, svarbiausia dėti kuo daugiau pastangų ir stengtis niekada nenuleisti rankų. Kiekvienas viduje turime „varikliuką“, kuris mus veda pirmyn. Tad pasikliaukime juo.

Simona PAUŽOLYTĖ, IIIg kl.

Abiturientų rankose atestatai

Alvydo Stausko nuotr.

Nuostabu

Štai šis, rodo, paprastas žodis puikiai nusako dabartinę mano būseną. Įstojau į Vilniaus universitetą, socialinės politikos specialybę ir esu be galo laiminga. Viskas taip žavu, taip spontaniška! Kiekviena paskaita, kiekvienas seminaras priverčia susimąstyti, praplėsti požiūrį. Dėstytojai geranoriški, skatina mūsų, kaip laisvai mąstančių ir drąsiai idėjas perteikiančių asmenybių, augimą. O ką jau bekalbėti apie patį miestą...Mažos jaukios gatvelės, parkai, didingai subtili, istorija alsuojanti architektūra...Belieka vaikščioti ir gėrėtis. Tą gana dažnai ir darau. Gera atrasti naujas vietas ar stebėti naktinį miestą, užsilipus ant Gedimino pilies kalno. Gera būti nors mažą visą to dalimi. Džiugu rasti ir save realizuoti naujoje veikloje. Gana dažnai su draugais apsilankome mėgstamų grupių koncertuose, įvairiuose renginiuose. Taip pat lankau universiteto treniruoklių salę, planuoju žaisti tinklinį, savanoriauti. Negaliu nepaminėti ir savo gyvenamosios vietos. Kaip ir daugelis pirmakursių, gyvenu bendrabutyje. Sąlygomis nesiskundžiu. Gera, jog čia sutikau tikrai nuostabius, nuoširdžius žmones. Vakarais susirenkame, geriame arbatą, aptariame studijuojamus dalykus, dalinamės žiniomis, darome namų darbus arba linksmai šnekučiuojamės... Kaip supratote, džiaugiuosi bei tikiu, kad po truputį atrandu savo kelią ir už daugelį dalykų esu nenusakomai dėkinga būtent Jums, mieli mokytojai. Ačiū, kad padėjote man augti.

Milda PAUŽOLYTĖ

Nepaprastai įdomus etapas

Įstojau į Vilniaus universitetą, tarptautinių santykių ir politikos mokslų institutą. Kol kas mokausi penkis dalykus: ekonomiką, filosofiją, anglų kalbą, politikos mokslų pagrindus ir politikos klasikinės teorijas. Nors dar praėjo ne daug laiko, tačiau krūvis didelis. Reikia skaityti begalę literatūros, nemažai jos yra anglų kalba, pavyzdžiui, ekonomikos vadovėlis. Taigi, vien patį mokslą suprasti nėra lengva, o kai teorija išdėstyta užsienio kalba, tai yra daug sunkiau ir užima dvigubai daugiau laiko. Nepaisant to, džiaugiuosi, kad tenka mokytis iš tokių žmonių, kaip buvusi finansų ministrė Ingrida Šimonytė ar vienas iš Sąjūdžio iniciatyvinės grupės narių Vytautas Radžvilas.

Studentai čia taip pat labai draugiški bei protingi, iš gyvenimo siekiantys nepaprastai daug, tad buvimas tarp tokių žmonių skatina ir mane pasitempti. Pats gyvenimas Vilniuje manęs dar nedžiugina, neapsipratau, labiausiai erzina, kad gyvenu toli nuo centro. Nuvykti iki universiteto trunka daugiau nei pusvalandį, tad reikia anksti keltis, o grįžtant po paskaitų, jei patenki į kamščius, namo gali važiuoti ir daugiau nei valandą. Kartais tikrai labai pasiilgstu mažiųjų Dusetų, kur atstumai taip greit įveikiami. Aišku, pasiilgstu ir mokyklos, mokytojų, mokinių, to jausmo, jog visi vieni kitus pažįsta ir yra artimi. Bet šiaip, naujas etapas, nors ir nelengvas, yra nepaprastai įdomus ir vis stebinantis. Tikiuosi, kad greit apsiprasiu ir pamilsiu Vilnių ir TSPMI taip, kaip myliu Dusetas ir gimnaziją.

Justina ŠINKŪNAITĖ

Gyvenimą planuoju Norvegijoje

Jau eidama į 11-tą klasę buvau nusprendusi ir apgalvojusi savo ateities planus. Žinojau, kad nereikės jaudintis dėl stojimų į aukštąsias mokyklas, nes šiuos metus paskyriau norvegų kalbos mokymuisi bei šalies pažinimui, tad ilgai nelaukusi, su atestatu rankose išvykau į Norvegiją. Šioje šalyje jau esu praleidusi nemažai savo atostogų, tad nesijaučiau svetima. Kaip ir daugelis norvegų, su draugais savaitgalius praleidžiamė gamtoje arba pramogaujant ir visai nesvarbu koks oras. Bet Norvegija nebūtų Norvegija, jeigu joje nebūtų žiemos. Labiausiai laukiame šio metų laiko, kai galėsime išsitraukti slides ir lėkti į kalnus paslidinėti.

Nors ir kaip bebūtų, gal kai kam liūdna, jog savo gyvenimą planuoju čia, bet niekada nepamiršiu Lietuvos ir savo krašto, nes tai mano gimtinė ir mano praeities gerieji gyvenimo prisiminimai.

Linkėjimai visai gimnazijai.

Vartui Goda AMIRJAN

TRUPUTIS STATISTIKOS

Dusetų Kazimiero Būgos gimnazijos ugdymo skyrius „Sartukas“ Darželinukai:

„Pelėdžiukų“ grupė – 20 vaikų
Mergaičių – 7, berniukų – 13.
„Zuikių“ grupė – 16 vaikų.
Mergaičių – 7, berniukų – 9.
„Žiogelio“ grupė – 12 vaikų.
Mergaičių – 6, berniukų – 6.

GIMNAZIJA:
Priešmokyklinė grupė - 17 vaikų.
Mergaičių – 8, berniukų – 9.
1 klasė
13 mokinių. Mergaičių – 6, berniukų – 7.
2 klasė
12 mokinių. Mergaičių – 4, berniukų – 8.
3 klasė
26 mokiniai. Mergaičių – 10, berniukų – 16.
4 klasė
15 mokinių. Mergaičių – 7, berniukų – 8.

5 klasė
21 mokinys Mergaičių – 10, berniukų – 11.
6 klasė
23 mokinys. Mergaičių – 11, berniukų – 12.
7 klasė
22 mokiniai, Mergaičių – 12; berniukų – 10.
8 klasė
22 mokiniai. Mergaičių – 16, berniukų – 6.
Ilg klasė
19 mokinių. Mergaičių – 10, berniukų – 9.
IIga klasė
17 mokinių. Mergaičių – 8, berniukų – 9.
IIgb klasė
16 mokinių. Mergaičių – 10, berniukų – 6.
IIIg klasė
24 mokiniai. Mergaičių – 12, berniukų – 12.
IVg klasė
18 mokinių. Mergaičių – 10, berniukų – 8.

Spec. skyrius:
16 mokinių. Mergaičių – 5, berniukų – 11.

Laikraščio informacija

Linkime atrakinti lobį

Pirmokėliai džiaugiasi rudeniū.

Kiekvieną rudenį, kuomet medžiai, mesdami savo apsiaustus, palydi vasarą, kai rytmečiais vis rečiau ima šypsotis saulė, pirmokėliai žengia į naują, dar neatrastą šalį – mokyklą. Čia juos geranoriškai pasitinka pirmoji mokytoja, žinių šalies fejė.

Siemet mūsų 13 pirmokų pasitiko mokytoja Ilona Pužienė. Vaikams šis rugsėjis nepasirodė baisus, nebuvo dėl ko jaudintis, atvirksčiai, jų visų akys spindėjo noru bei ryžtu mokytis, atrasti šalies lobį – žinias. Praėjus mėnesiui mokykloje, vaikai vienbalsiai nusprendė, jog čia jiems labiau patinka nei namuose. Visos pamokos jiems atrodo įdomios, pilnos nesuprantamų

dalykų, kuriuos taip įdomu išmokyti. O kur dar pertraukos, draugai bei valgykla, kurioje mėgstamiausias vaikų valgis – karštas sumuštinis.

Po pamokų pirmokėliai taip pat laiko veltui neleidžia. Muzikos, dailės, sporto būrelius jie lanko noriai, užsidegę. Daugelis jau mokyklos suole spėjo pagalvoti, kuo norėtų būti užaugę. Atsakymų buvo įvairių, tačiau policininko darbu buvo susidomėję trečdalis klasės!

Šie vaikai, be klasės mokytojos, būtų tiesiog šalies klajotojai. Juk pirmą klasę tai ne tik pats žaismingiausias laikas mokykloje. Pasak mokytojos Ilonos Pužienės, tai pagrindas, ant kurio

bus tvirtinami mokslo pamatai. Jeigu neišugdysiu noro mokytis ir gebėjimo atrasti, nieko gero ateityje negali laukti. Vaikas – individas, todėl kiekvieną reikia skirtingai auklėti. Reikia rasti „raktą“ į jo širdį. Tik tuomet lydės sėkmė. Ši klasė mokytoją žavi nuoširdumu, žaismingumu ir gebėjimu mokytis, duoda geros energijos pliūpsnį.

Beliaka palinkėti mokytojai rasti būdų, kaip mokiniams perduoti žinių raktą, o vaikučiams juo atrakinti lobių spyną. Kad užtektų jėgų kibiti į mokslus, kad mintys būtų šviesios, o ranka, laikanti parkerį, lengvai slųstų baltu popieriaus lapu!

Kotryna ŠEŽAITĖ,
III g klasė

Ilonos Pužienės nuotr.

Naujas žingsnis – penkta klasė

Atsisveikinę su nerūpestinga vasara, pamojavę pirmajai mokytojai, į gimnaziją žengia nauja penktokų klasė. Nors jie jau nebe pradinukai, tačiau dar nedrąsiai žingsniuoja gimnazijos koridoriais, ieško akimis kabinetų numerių, baugščiai, bet kaip lygiūs su visais vyresniaisiais, stoja į eilę valgykloje. Pakalbinti penktokai teigia, kad kasdien vis drąsiau jaučiasi tarp vyresnių mokinių bei mokytojų ir vieninčiai džiaugiasi, pradėję mokslo metus jau būdami penktokais, o nebe pradinukais.

Šioje klasėje mokosi 10 mergaičių ir 11 berniukų. Visiems labai patinka vaikščioti po kabinetus, susipažinti su naujais mokytojais ir jų dėstomais dalykais. Kai kurias mokytojas ir jų kabinetus jau puikiai pažįsta nuo pradinų klasių (anglų kalbos mokosi nuo antros, tikybos – nuo pirmos klasės) ir puikiai visai nebijo naujų mokytojų, nes jie yra draugiški, paslaugūs ir supratingi. Visi vieninčiai pritaria, kad geriausias pamokos yra kūno kultūra ir technologijos, o sunkiausios – matematika, lietuvių bei anglų kalbos.

Šios klasės auklėtoja – rusų kalbos mokytoja Klaudija Raugienė. Ji mūsų gimnazijoje dirba 42 metus ir yra išleidusi 4 auklėtinių laidas. Turėdama tokią turtingą patirtį, ši auklėtoja yra labai rūpestinga, kantri, gera, nuoširdi, padedanti savo auklėtiniams lyg antroji mama. Pakalbinta auklėtoja negaili gerų žodžių: „Gavau labai šaunius auklėtinius. Jau nuo pirmos susitikimo dienos supratau, kad vaikai manęs nenuvils, nes yra mandagūs, išauklėti, paklusnūs ir labai nori mokytis“. Nors

naujoji auklėtoja vaikams labai patinka, bet jie dar ilgisi ir pradinų klasių mokytojos Ilonos Pužienės. Penktokėliai ją dažnai aplanko pertraukų metu.

Kaip pradinėse klasėse, taip ir penktoje mokiniai nori gerai mokytis, todėl žada labai stengtis gauti gerus pažymius. Visą rugsėjo mėnesį penktokams pažymiai nerašomi, vaikai jų su dideliu jauduliu, nekantraudami laukia. Penktokai ir be pamokų turi daug įdomios veiklos: lanko Dusetų meno mokyklą, gamtos, mergaičių ansamblio, stalo teniso, karate, kvadrato užsiėmimus.

Dita, Aida, Viltė, Kornelija, Aida ir Teotimas mokosi groti fortepijonu, Aura ir Kipras groja akordeonu, Rokas, Laisvydė, Titas, Aura ir Aida mokosi dailės. Taigi, beveik visi mokiniai turi mėgstamus būrelius ir su džiaugsmu juos lanko.

Mokiniai labai tikisi, kad šie mokslo metai bus pilni naujų atradimų, įdomių naujų pažinčių gausa, turtingi išvykai.

Tad štai tokie mūsų penktokai. Norime jiems palinkėti neblėstančio noro mokytis ir daug drąsos naujame kelyje.

Goda KAZLAITĖ, 8 kl.

Penktokai su auklėtoja Klaudija Raugiene Vandos Normantienės nuotr.

Renkuosi širdimi ir siela numylėtą vėsus rudenį

Tylūs lašai vėl pakimba ant langų. Rodos, jau nustojo lyti.

Dar nė saulė nepakilusi, o bundantys paukščių balsai tai vienur, tai kitur jau sveikina rytą. Nedrąsūs, kiek drovoki, bet pilni ryžto apdovanoti mus savo spalvinga dainų gama. Tamsu dar vis tenai, už lango, bet vėsi gaiva, tyras ryto oras, dar neprisipildęs šilumos, maloniai gundo. Rodos, taip norėtusi išbėgti ir pabraidžioti per rasą. Kūnu pajauti rudenį, pripildyti juo krūtinę. Iš visų metų laikų man ruduo arčiausiai širdies. Kiti galbūt jo nemėgsta. Kai rudens vėjas apnuogina medžių šakas ir sklaido pakelėse sudžiūvusius lapus, kai mėlyną dangų apgaubia pilki debesys ir vis rečiau leidžia prasiskverbti saulės spinduliui, kai savo snapą pradeda rodyti šaltukas, visa gamta lyg surimtėja, susimąsto... Susimąstau ir aš...

Gaila vasaros, kuri kvatojo nukvatojo, mirgėjo numirgėjo basomis kojomis rasota pieva. Palietė karštu delniuku mūsų skruostus ir dingo ryto rūke. Daug kas ją šaukė, kvietė, bet neatsakė viliokė Vasara, iškeliavo...

Vartau nuotraukų albumą, kuriame sudėtos praėjusios vasaros akimirkos. Ir kvapni, saldžiai rūgšti uogienė ant baltos duonos riekės. Lėtai dedu į burną kaupiną šaukštą uogienės, užsimerkiu... O atsimerkusi pamatau, kad niūri rudens diena tapo giedra kaip vaiko siela, medžiai suliepsnoja kaip ugnis, pro jų šakas praplukdo vėjas kvatojančią iš džiaugsmo saulę, o ežeras atrodo lyg prikrięs žvaigždžių, kurios vakare kilis į dangų ir neš į saldžių sapnų karalystę...

Aš renkuosi širdimi ir siela numylėtą, glaustą prie širdies, vėsus rudenį.

Marija KUZMAITĖ, III g kl.

Ugdymo skyriuje „SARTUKAS“ lankėsi Seimo narys

LR Seimo narys Algimantas Dumbrava yra labai užimtas žmogus, bet aplankyti ugdymo skyriaus „Sartukas“ vaikus, turinčius intelekto sutrikimų, laiko suranda. Svarbu ne tik rasti laiko, bet ir turėti noro bendrauti su vaikais, turinčiais negalią, mokėti priėti, pašnekinti, paklausti, kaip jiems sekasi. Taip elgdami mes parodome, kad vaikas, nors ir su negalia, mums

svarbus. Gražu, kai mūsų gyvenime, ne tik prieš didžiąsias šventes atsiranda gailėstingumo, meilės ir noro padėti likimo nuskriaustiesiems.

Štai ir šiomet, vos prasidėjus rugsėjui, į mūsų skyrių atvažiavo LR Seimo narys Algimantas Dumbrava su padėjėja – sekretore Regina Račkauskiene. Atvažiavo ne tuščiomis, bet vaikams atvežė ugdymo ir lavinimo

priemonių, kurių taip jiems trūksta. Ugdytinius pradžiugino ir saldžiomis dovanėlėmis.

Seimo nario A. Dumbravos vizitas buvo tikrai reikalingas, suteikiantis daug džiaugsmo. Ugdytiniai dėkojo Seimo nariui, sakė atsimeną jo ankstesnius apsilankymus, prašė ir ateityje jų nepamiršti.

Reda PIMPIENĖ,
Ugdymo skyriaus
„SARTUKAS“ vedėja

Nuotraukoje LR Seimo narys Algimantas Dumbrava su ugdytiniais ir skyriaus darbuotojais

Pažintis su Jarlu

Į Dusetų Kazimiero Būgos biblioteką atvyko jaunas vunderkindas – trylikametis dailininkas Jarlas Aleksandras Brantingas, jo mama – poetė Silvija Laurenčikaitė ir tinklapio Bernardinai. It žurnalistė Jurga Lūžaitė Kąjėnienė. Susipažinti su vunderkindu ir jo iliustruota knyguote susirinko būrys smalsių visokio amžiaus mokinių bei suaugusių.

Vos 13 metų Simono Daukanto progimnazijos moksleivis jau atidarė keturias savo paveikslų parodas, taip pat su mama išleido „Cupės ir Zupės gyvenimas bei nepaprasti nuotykių“ knygą. Aplinkiniams jis geriau žinomas kaip intelektualių laidų vaikams dalyvis. Berniukas jau spėjo pagarsėti ne tik kaip puikus istorijos ir mitologijos žinovas bei TV projektų „Vunderkindai. It“ bei „Tūkstantmečio vaikai“ dalyvis.

Susirinkusiems pasakojo, kad vasaras jie praleidžia Dzūkijos sostinėje – Alytuje, o prasidėjus mokslo metams, berniukas su mama gyvena Vilniuje, bet jo tėtis – Švedijoje, todėl visi pastebėjome jo keistą tartį. Jarlas negali ištartį šnypšiančių garsų. Jam tai suteikia unikalumo bei mielumo. Vunderkindas ne tik sumanus, bet ir turintis humoro jausmą.

Jarlas su mama labai įdomiai pristatė savo kūrybos knygą. Tai knyga, skirta vaikams, 1–6 klasių mokiniams. Ši knyga apie mus iš kaimo, kurios nuvyksta į sostinę. Kiekviename puslapyje yra po Jarlo iliustraciją. Jaunasis dailininkas paaiškino, kodėl knyga yra apie mus: „Jos nėra paminėtos beveik jokiose kitose pasakose, nes visi mano, kad musės purvinos, bet iš tikrųjų taip nėra. Musės jaučia, kad aš jas myliu ir jos atskrenta paropinėti man ant veido“, – juokavo Jarlas.

Mama pasakojo, kad jis mėgsta įamžinti akimirkas ir per šią vasarą su mamos draugės senu fotoaparatu padarė per 1000 įdomių nuotraukų. Jaunasis

dailininkas sako: „Iš to gražaus stebėjimo pamatai gražesnį, paslaptingesnį pasaulį“.

Mes ne tik klausėme, bet ir gavome užduočių – sudėlioti eilėraščių taip, kaip mums atrodo dera. Buvo labai smagu po to išgiršti tikrąją versiją. Susitikimo pabaigoje berniukas dalino autografus žmonėms, įsigijusiems jo knygą. Kiekvienam suspėjo nupiešti po iliustraciją ir tai atliko labai greitai.

Labai džiaugiamės gavę progą susipažinti su jaunuoju vunderkindu. Jis mus sužavėjo unikalumu ir nuoširdumu. Linkime Jarlui siekti savo tikslų ir nepri-trukti kūrybinių minčių.

Emilija ČYPAITĖ, IIga kl.
Simona BIVEINYTĖ, IIga kl.

E. Gaiziūvienės nuotraukoje straipsnelio autorės su Jarlu

Mokslo metai jau atėjo, buvę devintokai – paūgėjo...

Ilg a klasė su auklėtoja Laima Dijokiene ir lietuvių kalbos mokytoja Vanda Normantiene
Otlijos Stankūnaitės nuotr.

Mes esame dešimtokai. Mūsų „a“ klasėje septyniolika – aštuonios merginos ir devyni vaikinai. Tikriausiai vienintelė gimnazijoje klasė, kurioje mokosi net dvi poros brolių-dvynių. Esame tikrai draugiški, linksmi, nuoširdūs, bendraujantys, padedantys vienas kitam, kuo tik galėdami.

Negalime pasigirti puikiu mokymusi, bet labai stengiamės. O juk pastangos svarbiausia! Retkarčiais būname nepaklusnūs, gauname mokytojų pastabų, sugebame išvesti juos iš kantrybės, todėl dabar norime labai nuoširdžiai jį atsiprašyti.

Mūsų mažytėje klasėje net šeši mokiniai (Simona Biveinytė, Emilija Čypaitė, Monika Šarkovaitė, Neda Kuzmaitė, Paulius Lukošius, Rokas Repečka) baigę Dusetų meno mokyklą. Mūsų Emilija kūrybinga, atsakinga, kruopšti, todėl sugebėjo paibai ir dailės, ir muzikos, o pernai

dar lankė ir baigė Neakivaizdinę jaunųjų dailininkų mokyklą. Didžiausiais pasiekimais klasėje būtent ir gali pasigirti Emilija Čypaitė. Ji Lietuvos mokinių XXI dailės olimpiadoje laimėjo pirmą vietą, puikiai pasirodė technologijų olimpiadoje rajone. Ji už puikius rezultatus meno ir kūrybos srityje gauna „Lietuvos maximalistai - 2015“ stipendiją.

Nesame labai sužibęje olimpiadose, bet mūsų Simona rajone buvo iškovojo trečią vietą matematikos olimpiadoje.

Geriausiai mums sekasi sporte. Dalyvaujame įvairiose sporto varžybose. Turime puikių krepšininkų, bėgikų, futbolininkų bei tinklininkų. Vienas iš jų – Paulius Lukošius, savo kelekijoje jau turi apie trisdešimt diplomų ir keturiolika medalių iš įvairių sporto šakų. Taip pat Lukas, kuris iškovojo

penkis medalius bei aštuonis diplomus už bėgimą, futbolą ir krepšinį. Faustas iš viso turi penkis diplomus. Du iš jų – už futbolą, trys – už bėgimą. Sportuoja ne tik vaikinai, bet ir merginos. Jos savo laisvą laiką leidžia sporto salėje. Digna ir Simona žaidžia tinklinį, esame iškovojusios kelias taures bei parsivežusios namo medalius. „Tinklinis – puikus žaidimas bei geras laisvalaikio praleidimas!“ – teigia merginos. Emilija ne tik gabi menininkė, bet ir puiki bėgikė. Ji yra laimėjusi antrą vietą 51-ajame bėgime „Anykščiai – Puntuko akmuo – Anykščiai“. Taip pat ji dalyvavo „Kauno 5015 maratone“ bei „Danske Bank Vilniaus maratone“.

Digna KUNDAVIČIŪTĖ,
Ilg kl.

Visada su šypsena veide!

Mūsų klasėje yra šešiolika mokinių: šeši vaikinai ir dešimt merginų. Mes esame draugiški, sportiški, gerbiame savo klasės draugus. Kai kurių mokytojų nuomone, gal ir nesame labai drausmingi, tačiau esame nuoširdūs, paprasti ir vieningi.

Nors ir daug laiko skiriame mokslams, tačiau visada atrandame laiko sportui ir pomėgiams. Mūsų klasės vaikinai ypač mėgsta sportą – futbolą, krepšinį. Vaikinai žaisli krepšinių važiavo net į Latviją. Prizinės vietos nelaimėjo, bet svarbu ne laimėti, o dalyvauti.

Neatsilieka ir merginos! Ieva Juozėnaitė ir Kęstutė R. Ralytė pavasarį Zarasuose laimėjo pirmą vietą ir medalius tinklinio varžybose.

Lukas Sidaravičius žirgų jojimo varžybose Anykščiuose užėmė devintą vietą iš 30 dalyvių!

Erika Kišūnaitė nacionalinio matematinio ir gamtos mokslinio raštingumo konkurse laimėjo pirmąją vietą.

Per vasarą nepamiršome pakeliauti po Europą. Karolina Glatkinaitė aplankė Vokietiją. „Man be galo patiko svečiuotis Vokietijoje, Bremeno mieste. Nors aš ten ne pirmą kartą, bet kaskart Vokietijoje pamatau kažką naują. Man labai patiko pasivaikščioti Bremeno miesto senamiestiu. Bremeno miestas garsėjo Bremeno muzikantais. Senamiestyje yra daugybė Bremeno muzikantų statulų, jos labai patrauklios. Dar mačiau Tomo Kruzo namus, jie labai dideli, įspūdingi ir gražūs. Žmonės Vokietijoje draugiški, visada sveikinasi, labai mandagūs. Vokietija man labai patinka, ten skrendu beveik kiekvieną vasarą.“ – savo įspūdžiais dalinasi Karolina.

Rosita Kasperavičiūtė irgi turi ką papasakoti: „Šią vasarą svečiavausi Danijoje pas giminačius. Ten vasaros šaltesnės nei Lietuvoje. Labiausiai man patiko apsilankyti zoologijos sode. Galėjau iš arčiau pamatyti visus zoologijos gyvūnus.

Kamelija Mazūraitė atostogas leido Latvijoje. „Didžiausią įspūdį paliko Latvijos sostinė Ryga. Ryga garsėja nuostabiomis senamiestėmis. Ten galima pamatyti baroko architektūros stiliaus bažnyčių, kitų pastatų. Žaviausia per Rygą tekanti upė Dauguva,“ – pasakodama džiaugiasi Kamelija.

Lukas Sidaravičius keliavo po Prancūziją.

Nors vasara ir buvo linksma, tačiau nelūdim sugrįžę į gimnaziją. Tik nerimą kelia, kad šiemet pavasarį mūsų laukia patikra. Ateis taip greit, kaip prabėgo vasara. Tikimės patikrą išlaikyti gerai pažymiais.

Kęstutė Ričarda RALYTĖ, Ilg kl.

Mieli mokytojai,
mes suprantame Jūsų nelengvą kasdienybę ir džiaugiamės galėdami padėkoti bent per Mokytojų dieną. Neneigsime, kad kartais Jūs mums įgrystate, kad kartais ant Jūsų pykstame, neklausome, bet žinokite, kad Jūs visada esate mums labai svarbūs, nes Jūs mus mokote ne tik rašyti, skaičiuoti, mąstyti, bet ir gyventi. Jūs – mūsų Mokytojai, kurie padedate suvokti tai, kas bus labai svarbu ateityje... Jūs Mokytojai – mūsų vedliai, vedantys dar nepramintais gyvenimo takais...

Ačiū Jums už viską! Ačiū Jums už kantrybę, ištvermę ir žinias, kurias mums suteikiate!

Dešimta „b“

Džiaugiamės kelionėmis

Nemaža dalis klasės mokinių yra aplankę kitas šalis, susipažinę su naujais žmonėmis, šalių papročiais, kultūra bei ten esamu gyvenimu, kuo galime ir pasidžiaugti.

Emilija mielai pasakoja apie Sankt Peterburgą: „Kaip buvau septintokė, mūsų šeimą Zarasų rajono turizmo informacijos centras pakvietė atstovauti Zarasų rajonui Sankt Peterburge vykusiame mugėje „Vasara be sienų“. Mes išvykome penkioms dienoms. Dvi dienos laisvos, tris dienas dirbome. Važiavome į Litexpo rūmus pristatyti įvairių Zarasų krašto amatų. Aš mokiau, kaip reikia lipdyti iš molio, buvau nusivežusi savo darbų iš molio. Vyresni, jaunesni tiesiog plūdo lipdyti. Sankt Peterburge mus labai svetingai, maloniai pasitiko. Buvo labai smagu. Laisvu laiku vaikščiojome po miestą. Sankt Peterburgas – žalias miestas. Gausu sodų, medžių, parkų ir t.t. Mieste tvyro romantiška atmosfera. Labai daug gatvės muzikantų, kurie tik sustiprina romantiško miesto atmosferą. Aplankėme daug nuostabių vietų: Ermitažo muziejų – vieną gražiausių ir žinomiausių muziejų pasaulyje, Šv. Isakijaus katedrą – Saborą. Tai viena didžiausių katedrų pasaulyje, Išganytojo stovyklą, Kazanės katedrą – Sabor, vieną didingiausių Sankt Peterburgo pastatų, atspindintį Europos klasikinio architektūros stiliaus bruožus, Jakaterinos dvarą, prisikėlimo bažnyčią, žiemos rūmus ir dar daug kitų gražių vietų. Nors turėjome tik penkis dienas, bet pamatėme labai daug gražių, istorinių vietų.“

Roneta Vizbaraitė ir Karolina Klimavičiūtė buvo išvykusios į Londoną. Roneta ten važiavo su mama. Aplankė Big Beną, karalienės rūmus, tiltą, Londono akį. Karolina ten vyko su mama ir jaunesne sese Akvile. Jos ten taip pat aplankė Big Beną, Londono akį, karalienės rūmus, buvo prie jūros bei smagiai leidosi linksmiesiems kalneliais. Abi merginos pasakoja, kad ten žmonės įdomūs, linksmi ir labai draugiški.

Du broliai – Rokas ir Rytis Repečkos – aplankė Airiją. „Kelionė buvo labai smagi, aplankėme kalnus“, – pasakoja broliai dvyniai.

Lukas Markevičius buvo Danijoje: „Joje praleidau visą vasarą. Aplankiau įžymias vietas, buvau zoologijos sode, kuriame mačiau labai daug gyvūnų, atrakcionų parke. Kai kuriais atrakcionais leistas buvo baisu, todėl teko atsakyti,“ – pasakoja jis.

Broliai Donatas ir Mantas Bražiūnai aplankė Latviją. „Atostogavome kelias dienas, miestas pasirodė tvarkingas ir gražus. Ventspilyje daug turistų, buvo girdėti tarp jų ir nemaža dalis lietuvių. Tomis dienomis buvo gražus oras, todėl laiką leidome prie jūros. Maudydami matėme medūzų. Grįžę iš paplūdimio, vakarais žaisdavome krepšinį. Po žaidimo visi būdavome pilni emocijų. Buvo tikrai nenuobodu, atostogos praleistos puikiai“ – su šypsena veide, pasakoja broliai.

Simona BIVEINYTĖ, Ilg kl.

MOKYTOJAI,

na, štai ir atėjo Jūsų dienele, mieli mokytojai! Mes, dešimtokai, kaip jaunieji abiturientai, norime Jus pasveikinti, Jūsų atsiprašyti ir Jums padėkoti!

Kai kuriems iš mūsų, tai jau gal paskutiniais metais šioje gimnazijoje ir gal tai paskutinis kartas, kai galėsime Jus pasveikinti... Taigi, norime Jums padėkoti už visus metus, praleistus kartu, už visa tai, ko Jūs mus išmokėte, už visas įdėtas pastangas ir kantrybę. Gal ne visada buvome patys geriausi, ne visada elgėmės taip, kaip derėjo, bet žinokite, kad norime nuoširdžiai Jūsų atsiprašyti ir padėkoti už tai, ką Jūs padarėte dėl mūsų... Ačiū Jums už viską! Taigi, dar kartą sveikiname Jus, mieli mokytojai, ir linkime Jums pačios didžiausios kantrybės su mumis!

Nuoširdžiai dešimta „a“

Vandos Normantiene nuotraukoje Ilg a klasė su auklėtoja Dainora Rimdeikiene

Mūsų mokytojų vasara

Pasibaigus pirmam rudens mėnesiui, kuris lepino šiltais, gražiais orais, prisiminėme vasarą. Kokia ji buvo smagi! Dažnai smalsiaudavome, kaip vasarą praleido mokiniai, tad šįkart nusprendėme pasidomėti, kaip ją praleido mūsų mokytojai. Jų klausėme, kaip praleido vasarą, ar buvo išvykę, ar norėtų pakartoti kelionę ir ką pasiūlytų mūsų laikraščio skaitytojams

Didžiąją vasaros dalį buvau Lietuvoje, truputį keliau po ją. Bet išpūdingiausia buvo kelionė į Graikijos salą Kretą. Savaitė ne tik poilsinės kelionės, bet ir pažintinės. Per tą laiką susipažinau su trimis Graikijos salomis, pačia Kreta, Santorinio sala, Stinalonga. Didžiausią išpūdį paliko dvi kitos salos. Į kurią plaukiau. Santorinio sala ir Spinalonga. Santorinio sala 2015-ais metais pelnė geriausios salos vardą. Ji yra unikali, vien tik balti nameliai, kurie su mėlynais stogeliais, jaukios siauros gatvelės, nedideli miestukai. Tai sala, kur Japonai mėgsta praleisti savo medaus mėnesį. Kita sala Spinalonga yra negyvenama sala. Ji netgi vadinama „Ašarų sala“. Ją galima apeiti vos per 20 minučių. Į ją kadaise Graikai trėmė raupsuotuosius, kurie ten praleido 50 metų. Apie tai yra parašyta Viktorijos Slislop knyga „Sala“, kurią, laimei, buvau skaičiusi. Dėl to ir rinkausi tokią ekskursiją, nes labai norėjau į šią salą nuvykti. Ši nedidelė salelė paliko man didžiulį išpūdį, kur galėjai išivaizduoti, kaip gyveno raupsuotieji – atskirtieji nuo visuomenės žmonės tais laikais.

Galvoju, kad gyvenimas yra per trumpas, kad į tas pačias vietas važiuotum. Prieš kur nors važiuodama apgalvoju ir renkuosi vis kitą vietą. Nebent likimas nuvestų, nes Spinalongos saloje palikau savo skrybėlę, paprasčiausiai vėjas nupūtė ją man nuo galvos. Juk yra posakis, kur palikai kokį daiktą, būtinai sugrįši.

Daug yra šalių, į kurias norėčiau nuvykti – juk dar visas pasaulis neaplankytas. Bet tos šalys yra daugiau egzotinės, ne Europoje, o Pietų Amerika, Afrika, Tolimieji

Rytai, bet, aišku, tam reikia išlošti milijoną, tos šalys yra labai brangios.

Kitiems dalinti pasiūlymų nenorėčiau, tegu visi būna ten, kur jų širdis labiau traukia. Juk kiekvienam skirtingai patinka praleisti atostogas.

Audronė Macijauskienė, anglų kalbos mokytoja

Ši vasara, kaip ir visos, prabėgo labai greitai. Nors vasaros pradžia nelepino gerais orais, tačiau rūpesčių ir gero poilsio, kelionių netrūko. Kaip ir kiekvienai metais, lankiausi Palangoje, tačiau didelį išpūdį paliko pažintinė kelionė po Italiją birželio pabaigoje – liepos pradžioje.

Kadangi kelionė buvo pažintinė, tai išpūdžių liko gausybė. Aplankėme Florenciją, Sieną, Pompėją, Asyžius, Veneciją, Romą bei Vatikaną. Malonu buvo paklaidžioti viduramžių senamiesčių, siauromis gatvėmis, pilnomis bažnyčių, skulptūrų bei kitų meno kūrinių. Tačiau didžiausią išpūdį paliko Vatikanas šv. Petro ir Povilo bazilika, jos didybė bei turtai. Įdomu buvo pasivaikščioti po Pompėjos griuvėsius, pasižvalgyti į stūksantį Vezuvijų.

Jei turėčiau daugiau laisvo laiko ir lėšų, kodėl gi ne? Dar liko neaplankyta pietinė Italija, pvz.: Sicilija. Tačiau turbūt rinkčiausi dar neaplankytas šalis. Įdomu būtų nuvykti į Indiją, susipažinti su šios šalies kultūra, gamta ir t.t.

Be abejo, turint lėšų, galima aplankyti daugelį pasaulio šalių. Bet kai nėra galimybės gera ir smagu Lietuvoje. Juk kokia graži ta mūsų šalis! Smagu pakeliauti po Lietuvos miestelius. O ir pigiau. Na, o poilsis prie mūsų ežerų yra pats geriausias.

Daiva Krikščionaitienė, anglų kalbos mokytoja

Šią vasarą dvi savaites praleidome Kroatijoje. Jau trečią vasarą iš eilės. Draugai šaipėsi, kad Europos žemėlapyje tematome tik šį kraštą. Ir tikrai Kroatija – nuostabus grožio šalis, kur kalnai, pribloškiantys savo didingumu, leidžiasi į žydrąją Adriją. Kiekvienas pajūrio miestas mena Romos imperijos laikus. Šiomet apžiūrėjome senąjį Šibeniko miestą, išikūrusį stačiuose kalnų šlaituose. Išpūdis toks, atrodo, kad senoviniai pastatai kopia į pačias uolų viršūnes. Šiauros senamiesčio gatvelės, jaukūs kiemeliai, apželdinti ryškiaspalvėmis gėlėmis. Šimtmečius menanti architektūra. Aišku, traukėme turistų pramintais taškais. Jau žinojome, kad senamiestis priklauso UNESCO pasaulio paveldui, taigi pamatyti buvo ką. Apžiūrėjome barokinę Šv. Barburos bažnyčią, renesansinę Šv. Jokūbo katedrą, rotušę, kažkada miestą saugojusią tvirtovę. Kroatija žavi ir gamtos grožybėmis. Visai šalia Šibeniko išikūrus KRKOS nacionalinis parkas, ypatingo kraštovaizdžio be galo populiarus šalies lankytina vieta. KRKOS upės vanduo čia krinta beveik iš 40 metrų aukščio. Kriokliai vadinami gražiausiais Europoje. Daugiausia laiko praleidome prie jūros, nes kai termometro atžyma artėja prie keturiasdešimties, smagiausia pasinerti į šiltas bangas.

Mėgstantiems keliauti norėtusi patarti, kad ruoštis į svečias šalis galima būtų tada, kai gerai pažįstame gimtąjį kraštą. Juk Lietuva tokia graži!

Gražina Makaveckienė, lietuvių kalbos mokytoja

Vasarą išvažiavusi niekur nebuvau. Žinojau, kad šias atostogas leisiu su dviem mylimais, smalsiais anūkeliais. Jie gyvena Šiauliuose ir ne taip dažnai atvažiuoja. Tad šią vasarą pora mėnesių svečiavosi Dusetose. Teko prisiminti savo vaikystę ir nusileisti iki jų lygio. Mes skaitėme pasakas, spalvinome knygutes, dėliojom dėliones. Bet smagiausia buvo Užtiltės aikštelėje, kur puiki danga, karuselės, čiuožykla,

supynės ir visada būna daug vaikų. Galima žaisti kamuoliu, lenktyniauti dviračiais, paspirtukais ar tiesiog ilsėtis. Mokėmės ne tik laimėti, bet ir pralaimėti. Ši vasara nešykštėjo saulės ir šilumos, tai ne tik žaidėme, bet ir maudėmės Vasaknų ežere. Žodžiu, išdykauti buvo labai smagu.

Kadangi per mokslo metus nelabai daug laiko lieka skaitymui, tai norėdama atsigriebti, labai daug skaičiau. Perskaičiau daug gerų knygų. Labiausiai patiko Editos Barauskienės „Tolminkiemio sodininkas“, Birutės

Vyšniauskaitės „Vienintelė: Eugenijos Pleškytės laikas“, Rūtos Oginskaitės „Jausmų repetitijos. Metai su aktoriumi Vladu Bagdonu“.

Vanda Normantienė, lietuvių kalbos mokytoja

Ačiū mokytojoms už šaunius atsakymus bei sugaištą laiką! O visiems kitiems norime palinkėti puikių rezultatų ir daug plačių šypsenų šiais mokslo metais.

Vismantė Sinkevičiūtė, Greta Stankevičiūtė 8 kl.

Anglų kalbos mokytoja Daiva Krikščionaitienė Italijoje Nuotrauka iš asmeninio albumo

89 metai į praeitį...

Vandos Normantienės nuotraukoje straipsnio autorė prie mokyklos metraščių

Ar kada susimąstėte, kaip mes gyvename? Kaip bėga laikas? Kaip keičiasi žmonės ir jų kartos? Turbūt nedažnai pagalvojame apie mūsų mokyklos praeitį. Kaip keitėsi mokykla, jos gyvenimas, mokiniai ir mokytojai. Seni metraščiai... Pavarčiusi juos sugrįžau 89 metus į praeitį...

1926 metai. Tuomet pradėta rašyti **Dusetų pradžios mokyklos kronika**. Ją rašė gerbiamas mokytojas Petras Kuzmickas. Dailiu raštu, tušu ir plunksna prirašyti puslapiai verčia susimąstyti apie tų laikų žmonių stropumą, darbštumą. Kronikoje akį patraukia Dusetų miestelio nuotraukos prieš 80 metų. Kaip pasikeitė mūsų miestelis per daugelį metų. Gausu nuotraukų iš įvairių švenčių, renginių, apsilankymą Botanikos sode ar prie Kauno pilies. Štai 1932 metais mokytojas P. Kuzmickas rašo apie Dusetas: „Čia iš vienos pusės jį plauna didingas ir

labai gražus, turįs nemažai įvairių pavardimų Sartų ežeras. Iš kitos pusės tyliai neskubėdama neša savo šventąjį vandenėlį Šventoji upė. Ežeras ir upė, lyg brolis ir sesuo savo gražiais krantais, nuklotais barzdotois miškais ir žaliomis pievomis vilioja pas save pailsėti.“ Gaila, kad ši kronika rašyti nebaigta.

Nuo 1960 metų rašytas mūsų gimnazijos (tada dar vidurinės) mokyklos metraščių. Tuomet už pirmąjį metraščių buvo atsakingas mokytojas Mindaugas Jurgelis, Fortūnata Šutaitė, Aldona Merkytė ir Vytautas Strioga. Baigus pildyti pirmąjį ir pradėjus rašyti antrąjį redaktorius išliko tas pats, tik jam padėjo Dainora Biliūnaitė, Laima Dijokienė. Metraščiuose jaučiasi tų laikų sovietinė ideologija, bet juose gausu visko. Aišku, smagiausia žiūrėti į tų laikų nuotraukas. Džiugu matyti pažįstamus dusetiškius bei mūsų dar jaunus

mokytojus (Alfunę Dereševičiūtę, Romualdą Pučeką, Klauđiją Raugienę, Gražiną Makaveckienę, Vandą Normantienę, Vidą Čeką, Audronę Macijauskienę, Laimą Dijokienę ir daugelį kitų), kurie dirba ir dabar. Širdį paglosto ir Anapilin išėjusių mokytojų nuotraukos, kaip Aurelijos Barzdienės, Aušros Statulevičienės, Vytauto Striogos, Vandos Ragėnienės ir kitų. Taip pat nemažai mokytojų, dirbusių, bet dabar išėjusių į užtarnautą poilsį, – tai Leokadijos Malcienės, Janinos Kaškauskienės, Albinos Čižienės, Genadijaus Kovaliovo, Genovaitės Žukauskienės, Gražinos Bertulienės, Aldonos ir Raimondo Gapšio bei Vlado ir Jono Vaitonių. Jie tokie jauni, vėjavaikiški, linksmi, visai kaip mes.

Iš metraščių sužinojau, kad 1959 metais mokykla turėjo mokytojų chorą. Tuomet abiturientai irgi palikdavo savo nuotraukas. Jos buvo klijuojamos po vieną, įrašai daromi ranka. Dabar esame pripratę prie vinječių. O kaip išpūdingai atrodo klasės nuotrauka, kai joje apie 30 vaikų! Vienais metais mokėsi net 865 mokiniai. Išpūdingas skaičius. Dabar jau įpratome, kad klasėje mokosi 15 ar 20 vaikų.

Visa informacija metraštyje rašyta ranka. Stebina daili rašysena. Įvairūs klasių duomenys, mokytojų ar vaikų biografijos. Čia gausu Garbės raštų, diplomų ar palinkėjimų mokyklai. Jie gauti net iš LKP Zarasų rajono komiteto pirmininko, Švietimo skyriaus vedėjų, Zarasų rajono tarybos, Lietuvos TSR švietimo ministro ir kitų. Taip pat yra įklijuota labai daug laikraščių iškarpu apie mūsų mokyklą, pavyzdžiui: apie mokyklos sportinius pasiekimus, renginius, susitikimus su užsieniečiais, su karininkais ir pan. Padėkos raštai primena mokinių olimpiadoje iškovotas prizines vietas. Ypatingai mūsų mokyklą garsino spauda („Šeima. Mokykla. Visuomenė“, „Jaunimo gretos“, „Tarybinė žemė“, „Tarybinis mokytojas“ ir „Lietuvos

pionierius“). Pasirodo, mokiniai buvo kūrybingi – jų eilėraščių, miniatiūras, impresijas spausdino laikraščiai ir žurnalai. Įvairūs atvirukai, sveikinimai, kvietimai į renginius, konkursus – viskas yra išsaugota ir tvarkingai suklijuota mūsų metraščiuose. Prieš 40 metų mūsų mokykla garsėjo gamtininkais. Tradicija tęsiama – gamtinių būrelis išsaugotas iki šių dienų.

Daug informacijos apie sustiprintą dailės mokymą. Jis įvestas 1972 metais. Smagūs puslapiai, kurie pavadinti „Išskridę paukščiai vėl sugrįžta“. Šiuose puslapiuose mokyklą baigusiu mokinių mintys, kad ir po 5 ar po 20 metų. Visiems gerai žinoma poetė Meilė Kudarauskaitė palikusi tokį įrašą: „Gyvenimo vidury. Viršukalnė. Sveikata. Brandumas. Ir mes, pokarinė karta, šiandien galime ir nežiūrėti (dar) į save tragiškai. Gyvuokime, džiaukimės ir dar nemirkime.“ Pozityvus tų laikų nusiteikimas ir dvasios ramybė grįžus ir prisiminus praeitį.

Daug keliauta, daug pamatyta. Sovietmečiu lankytasi Ukrainoje, Bal-

tarusijoje, Moldavijoje, o vėliau kelios klasės buvo išvykusios net į Prancūziją. Visa tai užfiksuota metraštyje.

Nuo 2003 metų mokyklos metraščių veda direktoriaus pavaduotoja ugdymui Vanda Normantienė. Šie, ne itin seni, metraščiai skiriasi nuo senųjų. Šiuolaikines technologijas pasitelkusi mokytoja, puikiai tęsia tradiciją, įamžindama visus gimnazijai svarbius įvykius.

Džiugu, kad yra žmonių, jauciančių pareigą ir atsakomybę už tai, kad ir po 100 metų liktų prisiminimai apie mūsų mokyklą, mokinius ir jų pasiekimus. Svarbu, kad prisiminimai išliktų ne tik metraščiuose, bet ir mūsų širdyse. Kaip viename puslapyje rašė gerbiama Birutė Girčytė: „Svajojau susitikti 25-čio proga ir vėl kaip tie paukščiai sugrįžti čia, į Sartų pakrantę, vaikščioti jaunystės takeliais drauge su visais ir mūsų mylimu ir gerbiamu auklėtoju, kuris mums visada jaunas ir mielas... ir vaikiškai geras...“ Grįžkime, prisiminkime, neužmirškime...

Kornelija PUPEIKYTĖ, III g kl.

Kaip man pasakyti „iki“ tam, ką mes turėjome?

Laikams, kuriuos prisiminus pasidaro liūdna arba veide atsiranda šypsena? Prisiminimams, kurie nusveria pačius blogiausius?

Maniau, kad tai turėsim amžinai, Bet amžinai – išnyko jau seniai.

Taip sunku pasakyti „iki“, kai nežinau, kur šis kelias mus nuves.

Žinau tik tai, kur buvai ir ką išgyvenai, kol buvai savimi.

Taip sunku pasakyti „iki“ tam, ką mes turėjome...

Prisiminimus pasiimsiu, kad jie man būtų kaip rasa po lietaus, Nes taip sunku pasakyti „iki“ viskam, ką mes turėjome.

Kęstutė Ričarda Ralytė, IIg kl.